

РЕШЕНИЕ

№ 1503

гр. София, 08.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 08.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **9441** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от Н. А. Н. от [населено място] срещу решение № ППН-01-11/2021 от 07.04.2022 г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД), с което на основание чл.38, ал.3 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД) жалбата на Н. срещу министъра на вътрешните работи в качеството му на администратор на лични данни е обявена за неоснователна. С жалбата са изложени съображения за неправилност на решението на КЗЛД. Иска се отмяната му.

Ответникът – Комисията за защита на личните данни в представено по делото писмено становище и в открито съдебно заседание чрез процесуалния си представител юрк. Р. оспорва жалбата като неоснователна. Моли съда да я отхвърли, както и да му присъди юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна - министърът на вътрешните работи с писмено становище оспорва жалбата като неоснователна. Иска същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд – София град, второ отделение, 30-ти състав, намира жалбата като подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в преклузивния срок по чл.38, ал.8 от ЗЗЛД за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От данните по делото се установява следното:

На 10.06.2019 г. Н. Н. е подал жалба до РП – Т. с твърдения за извършени спрямо него престъпни деяния от четири лица. По жалбата е образувана преписка № 681/2019 г. По преписката е разпоредено извършването на предварителна проверка по чл.145, ал.1, т.3 от ЗСВ на РУ при ОДМВР – Т.. Във връзка с проверката на 13.06.2019 г. в АИС-ИРПС е регистриран ЗМ № 392, съответно на същата дата Н. А. Н. е въведен в системата като заявител. С постановление от 08.08.2019 г. РП – Т. е отказала образуване на досъдебно производство.

Същевременно на 05.06.2019 г. Н. е сезирал и ОП – Х. за извършено спрямо него престъпление по чл.286, ал.1 от НК. Постановен е отказ за образуване на досъдебно производство на основание чл.199 във вр. с чл.243, ал.1, т.1 във вр. с чл.24, ал.1, т.1 от НПК.

Със заявление № 365000-11 от 10.12.2020 г. Н. Н. е поискал да бъдат изтрети личните му данни като заявител по ЗМ № 392/12.06.2019 г. по описа на РУ – Т. за деяние по чл.286, ал.1 от НК – набеждаване в престъпление.

С решение № 363005-12 от 31.12.2020 г. на директора на ОДМВР – Т. е постановен спорният отказ. Решението е издадено от директора на ОДМВР – Т. въз основа на заповед № 8121з-1111 от 08.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи. С нея последният оправомощава длъжностни лица в структурата на МВР, сред които и директорът на ОДМВР – Т., да се произнасят по искания на субекти на данни. В т.1.6 от тази заповед са посочените длъжностни лица, на които са делегирани правомощията по чл.15, ал.1 от Вътрешните правила за организацията на работа на МВР по повод постъпили заявления от физически лица във връзка с обработването на техни лични данни в МВР, утвърдени със заповед № 8121з-1110 от 08.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи. Отказът е мотивиран с наличието на нормативно установен в разпоредбата на чл.5 от Инструкция № 8121з-748 от 20.10.2014 г. срок от 5 години за съхранение на личните данни, считано от датата на въвеждането им във фондовете на МВР.

Обсъденият отказ е станал повод Н. да сезира КЗЛД, чието решение № ППН-01-11/2021 от 07.04.2022 г. е предмет на обсъждане в настоящото съдебно производство. С него КЗЛД е обявила жалбата на Н. за неоснователна. За да достигне до този извод е приела, че лицето има качеството на заявител на престъпление по смисъла на §1, т.2 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. за определяне на сроковете за съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер, тъй като същият е сезирал РП – Т. с твърдения за извършени спрямо него престъпни деяния. Според КЗЛД, качеството на заявител на престъпление не е обусловено от изхода по преписката и съответно не отпада при постановен отказ за образуване на досъдебно производство. Предвид това, че по отношение на съхранението на личните данни на заявителите на престъпление е налице нормативно установен срок в разпоредбата на чл.5 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г., по отношение на заявителя Н. този срок започнал да тече от 13.06.2019 г., който към датата на подаване на искането за изтриване на лични данни (10.12.2020 г.) не е изтекъл, с оглед на което не били налице предпоставките на чл.56, ал.2 от ЗЗЛД.

При тези данни и след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 от АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 от

АПК, съдът приема от правна страна следното:

Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган като правомощията на КЗЛД произтичат от разпоредбите на чл.10 и чл.10а от ЗЗЛД, съответно от чл.57 и чл.58 от Регламент (ЕС) 2016/679, вр. чл.38 от ЗЗЛД. Решението е взето с изискуемото по чл.9, ал.3 от ЗЗЛД мнозинство.

Доколкото в приложимия специален закон липсват конкретни изисквания за формата и съдържанието на акта, са спазени предвидените в чл.59 от АПК общи изисквания за форма и съдържание на административния акт. Същият е издаден в изискуемата писмена форма и съдържа задължителните реквизити, регламентирани в ал.2 на чл.59 от АПК, в т.ч. фактическите и правните основания за издаването му, даващи възможност за упражняване на контрол за законосъобразност от съда и гарантиращи правото на защита на жалбоподателя.

При постановяване на оспорения акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват самостоятелно основание за отмяната му. Производството е образувано в съответствие с разпоредбата на чл.38, ал.1 от ЗЗЛД във вр. с чл.26 и сл. от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация (ПДКЗЛДНА или Правилника), приет на основание чл.9, ал.2 от ЗЗЛД и обн.ДВ, бр.60/2019 г. За образуваното производство са уведомени подателят на жалбата и министърът на вътрешните работи, който в съответствие с чл.29 от ЗМВР е администратор на лични данни. На 06.10.2021 г. е проведено закрито заседание по реда на чл.38, ал.1 от ПДКЗЛДНА, на което жалбата е приета за редовна и допустима. Насрочено е открито заседание, за което страните са уведомени, като им е указана и възможността за достъп до материалите по преписката. При разглеждане на спора, КЗЛД е изяснила релевантните за случая факти и обстоятелства и е събрала относимите доказателства. Спазени са изискванията за кворум, предвидени в чл.8, ал.6 от Правилника. Решението е прието единодушно и подписано от всички членове на състава, разгледал жалбата в съответствие с чл.9, ал.3 и ал.4 от ЗЗЛД и чл.8, ал.7 от Правилника.

Решението е постановено и при правилно приложение на материалния закон.

Съгласно чл.56, ал.2 от ЗЗЛД администраторът по ал.1 е длъжен да изтрие личните данни и субектът на данните има право да поиска администраторът да изтрие личните данни, които го засягат, когато обработването нарушава разпоредбите на чл.45, 49 или 51 или когато личните данни трябва да бъдат изтрети с цел спазване на правно задължение на администратора. Според ал.3 на чл.56, администраторът коригира или допълва данните по ал.1 или изтрива данните в случаите по ал.2 в срока по чл.53, ал.3. Разпоредбата на чл.53, ал.3 определя, че администраторът отговаря на искането на субекта на данни или го информира писмено за действията, предприети във връзка с неговото искане, в срок до два месеца от получаване на искането. Срокът може да се удължи с още един месец, когато това се налага заради сложността или броя на исканията.

Разпоредбата на чл.26, ал.1 определя правомощията на органите на МВР при обработване на лични данни, свързано с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство. Според ал.2 на същия законов текст, сроковете за съхранение на данните по ал.1 или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи, като тези данни се изтриват и в изпълнение на съдебен акт или решение на

Комисията за защита на личните данни. В изпълнение на тази законова делегация е приета и издадена и Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. за определяне на сроковете за съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. Съгласно чл.5 от Инструкцията, личните данни на заявител на престъпление, обработвани в информационни фондове на МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер, се заличават при изтичане на 5 години от датата на въвеждането им във фондовете на МВР.

При така очертаната правна уредба правилно КЗЛД е приела, че данните, които жалбоподателят е поискал да бъдат изтрети безспорно представляват лични данни по смисъла на чл.4, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679, към който препраща §1, т.1 от ДР на ЗЗЛД, както и че действията по съхранението на тези данни представляват обработване на лични данни по смисъла на чл.4, §2 от Регламента. Освен това, доколкото се касае за обработване във връзка с възложена проверка при наличие на данни за осъществен състав на престъпление от общ характер, в случая са приложими правилата на глава 8 от ЗЗЛД. Администратор на лични данни в случая се явява министърът на вътрешните работи, като това му качество произтича директно от закона (чл.42, ал.4 от ЗЗЛД във вр. с чл.29 от ЗМВР).

Обоснована е преценката на Комисията, че с оспорения пред нея отказ министърът на вътрешните работи не е извършил нарушение, тъй като по преписката са събрани доказателства, че Н. Н. има качеството на заявител на престъпление по смисъла на §1, т.2 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. Цитираният текст на чл.5 от Инструкцията определя 5-годишен срок за съхранение на личните данни на заявителите на престъпления от датата на въвеждането им във фондовете на МВР. В случая 5-годишният срок е започнал да тече от датата на регистрирането на ЗМ № 392 в АИС-ИРПС, която дата е 13.06.2019 г. На същата дата – 13.06.2019 г. в системата е въведен и Н. А. Н. в качеството му на заявител на престъпление. Следователно към датата на подаване на искането – 10.12.2020 г. (както и към настоящия момент) 5-годишният срок не е изтекъл.

По изложените съображения жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК в полза на ответника и на заинтересованата страна следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на по 100 лв. за всеки един от тях, определени съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 30-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Н. А. Н. от [населено място] срещу решение № ППН-01-11/2021 от 07.04.2022 г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА Н. А. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] да заплати на Комисията за защита на личните данни сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Н. А. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] да

заплати на Министерството на вътрешните работи сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд на Република България.

Съдия: